

MAURI KUNNAS

Moș Crăciun și toba fermecată

Moș Crăciun și toba fermecată

MAURI KUNNAS
TARJA KUNNAS

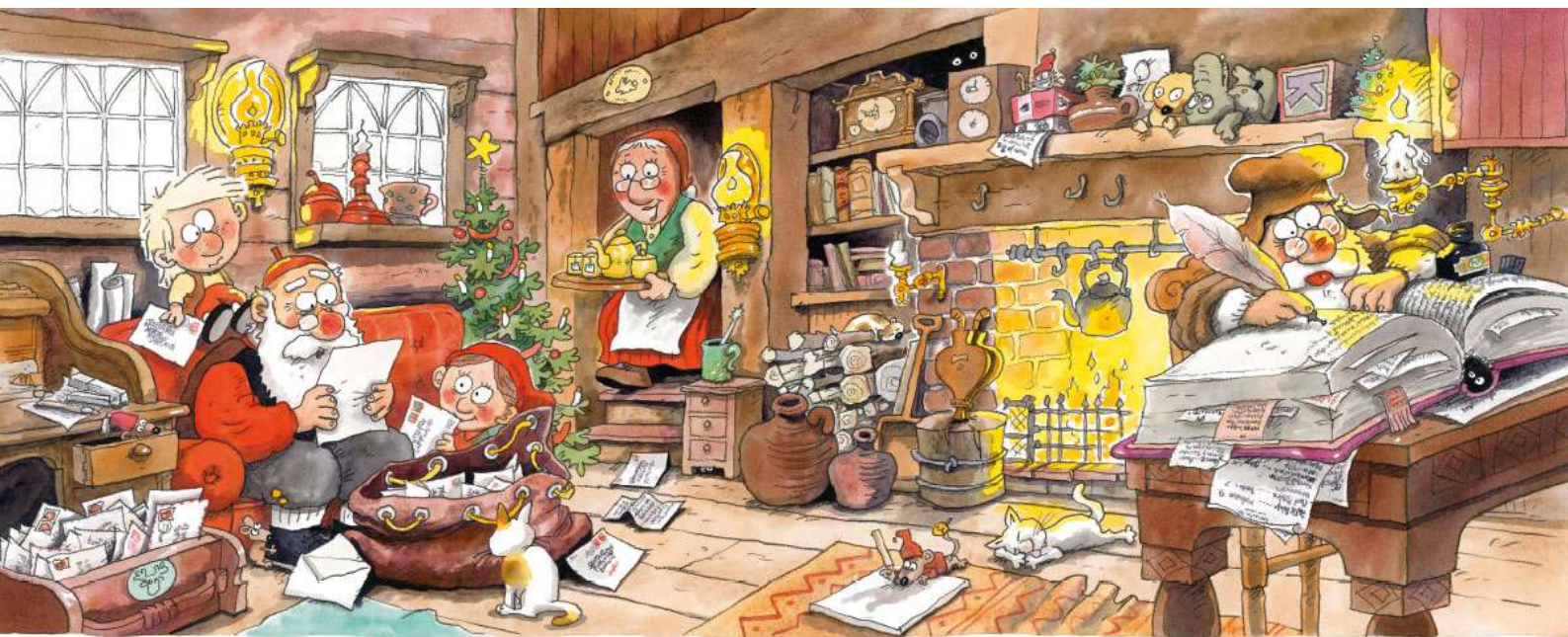

Satul Crăciunului

1. Bășutul de Călcium
2. Sala de festivități
3. Casa în care locuiește Moș Crăciun
4. Bucătăria
5. Biroul lui Moș Crăciun
6. Școala aprindătorilor
7. Atelierul de jucării din lemn
8. Oficiul poștal
9. Căminul lapoasă
10. Camera cu hărți
11. Sala de sport și bazinul de înot
12. Seana
13. Copca pentru soliditate
14. Trecutul de hoțnet
15. Locul de unde a căzut șanagul
16. Farmacia
17. Bibliotecă
18. Stăutul renilor
19. Hambarele
20. Observatorul astronomic
21. Sevele

Traducere din limba finlandeză
de Laura Delicoara

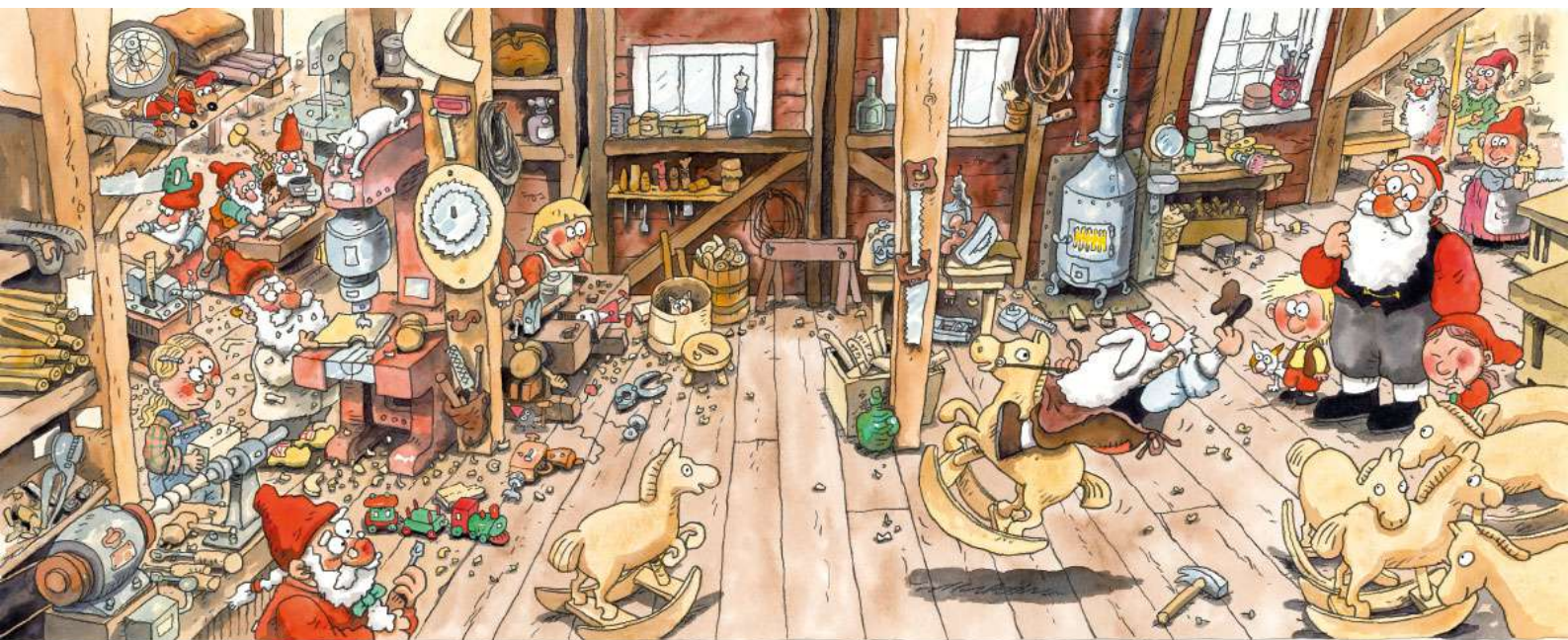

— Încă una și gata, am terminat de citit scrisorile cu dorințele de Crăciun pe anul acesta, oftă Moș Crăciun.
 — Era obosit din cauza unui guturai încăpățânat. Munca nu-i făcea bine, dar, cu o săptămână înainte de sărbători, nimeni din Satul Crăciunului nu-și putea permite să zacă la pat.
 Spiridușa Nora îi înmână Moșului următoarea scrisoare, gata deschisă.
 — Tomppa Houhala din Hinkuvaara își dorește o lupă, un pistol și un prosop, citi Moșul. Surioara lui mai mică își dorește niște botoșei cu urechi de iepuraș și o praștie, mami o pălărie de soare, iar tati niște bocanci de cățărăt. Gata! Ai notat totul cu grijă, Severin?

— Bo-canci de că-țar-at... repetă Severin, spiridușul scrib, măzgălind în registrul uriaș. Gata, am notat și dorințele lui Tomppa.
 — Ia uite, mai e o scrisoare aici, spuse Nora căutând pe fundul sacului.
 Moșul deschide scrisoarea.
 — Ce scrisoare hazlie! spuse el. Și desenul și semnătura sunt foarte ciudate. Este semnat „Puștiulică”.
 — Ce reprezintă desenul? se miră Nora.
 — Asta încerc și eu să înțeleg. N-am mai întâlnit până acum o asemenea dorință.
 Nevasta lui Moș Crăciun intră cu tava cu ceai.
 — Fiina, bine c-ai venit! exclamă Moșul și cei doi copii spiriduși. Avem o ghicitoare de rezolvat.

Fiina studie scrisoarea pe toate părțile, dar nici ea nu reuși să-i dea de cap.
 — Cert este că băiatul ar avea nevoie de niște hârtie de scris nouă, fu de părere Fiina. Aceasta pare a fi foarte veche.
 — Ai dreptate, dar asta nu clarifică situația, spuse Moș Crăciun. Cred că trebuie să cerem și părerea bătrânilor meșteri spiriduși. Ei sunt obișnuiți să rezolve astfel de probleme.
 Moș Crăciun sorbi ceaiul adus de Fiina și își suflă nasul atât de tare, încât Miți-măta sări în sus speriată.
 — Să mergem, copii! spuse el.
 — Să te îmbraci bine, îl sfătuia Fiina. Altminteri, eu nu știu când o să-ți treacă răceala asta.

Mai întâi, Moșul și copiii se duseră în atelierul de jucării din lemn al meșterului spiriduș Juho Scândura.

— Bună, Juho! Ce faci acolo? îl întrebă Moșul. Juho se bălângănea de mama focului, cu barba-i lungă fluturând, călare pe un căluț balansoar.

— Dii-dii! La o parte! Ia priviți-l pe cel mai neînfricat călăreț de rodeo din întregul Nord! În clipa aceea, căluțul balansoar îl zvârli pe Juho cât colo, cu o boltă superbă.

— Chiar ești neînfricat, constată Moș Crăciun. Dar poate că ar trebui să te ții bine în șa ca să nu-ți rupi oasele, meștere tâmplar.

— Căluții aceștia de lemn noi-nouți sunt încă sălbatici. Trebuie neapărat dresați înainte de a

putea fi împachetați și trimiși copiilor, le explică Juho scuturându-și praful de pe pantaloni.

— Ascultă, Juho, avem o mică problemă de rezolvat și am avea nevoie de ajutorul tău, zise Moș Crăciun. Ai putea să ne spui ce reprezintă desenul acesta?

— Ia să vedem. A, e un avion, spuse Juho fără întârziere.

— Un avion? se mirară copiii și Moșul uitându-se unii la alții.

— Este limpede ca lumina zilei, spuse Juho și începu să schițeze un desen pe tablă. Aici este cabina de pilotaj de unde ies niște antene, aici sunt aripile întărite cu bare auxiliare speciale și aici trenul de aterizare. Am să i-l construiesc lui

Puștiulică imediat, numai să drezec căluțiiăștia de lemn.

— Dacă tot pari a fi atât de sigur, atunci bine... mormăi Moșul.

— Desenul lui Juho nu seamănă deloc cu cel al lui Puștiulică, îi șopti Ville lui Moș Crăciun.

— Nu, într-adevăr, răspuse Moșul tot în șoaptă. Dar să-l lăsăm să-l construiască și noi să mergem să arătăm desenul și celorlalți meșteri spiriduși.

— Aici erai, Moșule! strigă Zaharia Caramel, meșterul spiriduș cofetar, intrând în bucătărie. Noul meu aparat de făcut bomboane este gata. Vrei să vezi cum funcționează?

— Putem veni și noi? stăruiește copilul.

— Desigur, numai să nu uitați să vă spălați pe dinți după aceea, răspunde Moș Crăciun.

Lui Ville îi lăsa gura apă privind la imensele butoaie pline cu bomboane ale lui Zaharia.

— Când mă fac mare, o să fiu meșter spiriduș la secția de bomboane, zise el.

Oare meșterul Caramel m-ar primi ca degustător de bomboane pe timp de vară?

Aparatul lui Zaharia era de-a dreptul minunat. Lucrase la el multă vreme și acum avea toate motivele să fie mândru.

— Aparatului i se dau instrucțiuni în funcție de calitate, umplutura, forma și mărimea dorită a bomboanei, le explică Zaharia. Vreți să încercați?

— Da! Hai să facem o bomboană mare de ciocolată, în formă de Moș Crăciun, propuse Ville.

Zis și făcut. Zaharia își programează aparatul și apăsă pe butonul de start. Atunci se auzi din nou acel sunet: BUM-BUM! BUM-BUM!

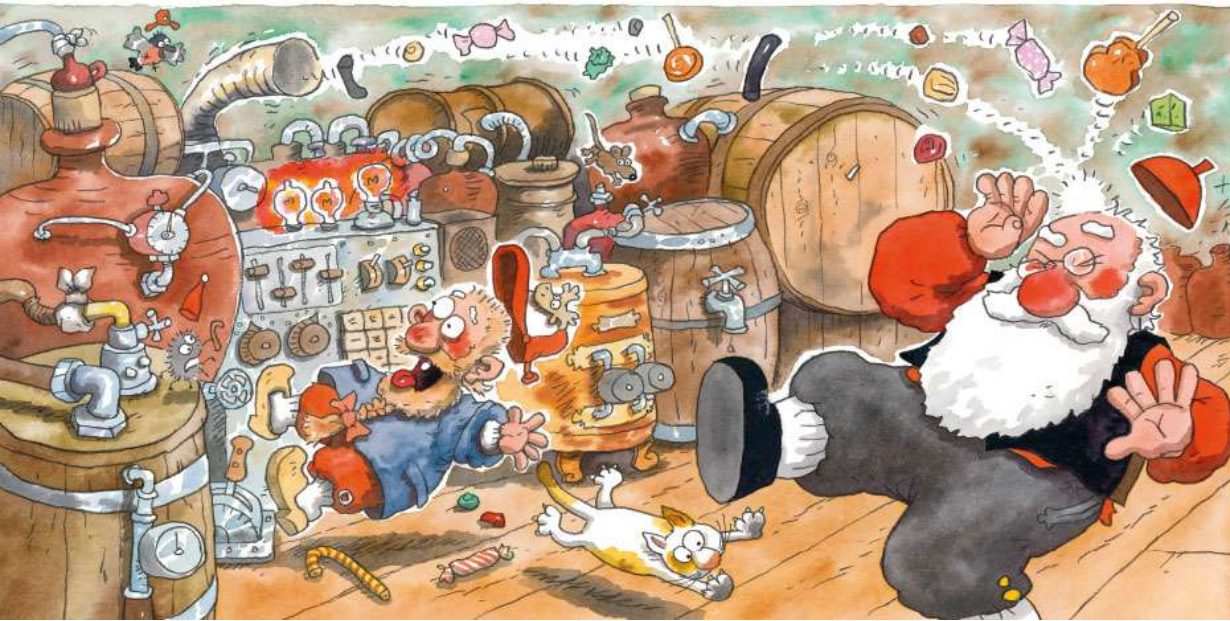
— Ați auzit? șopti Nora.

Aparatul de făcut bomboane începu să se zgâlțâie și să trosnească.

— Ajutor! strigă meșterul Zaharia și se ascunde după cel mai apropiat butoi cu acadele.

PAM-PAM-PAM... BUM!

Din țevile și tuburile aparatului începură să țâșnească bezele, caramelle, bomboane de ciocolată și jeleuri de toate culorile.

— Este un mo-mo-monstru de carii dentare! Ar fi t-t-trebuit să f-f-folosesc mai mult indulcitor natural, nu zahăr! se bălbâie meșterul Zaharia.

Deodată, invenția lui începu să gălgăie și FLEOȘCI – un jet de ciocolată topită țâșni dintr-un tub direct pe Moș Crăciun.

— Păi, cel puțin funcționează, într-un fel, remarcă Zaharia când gălgăgia se potoli. Uite, poate să facă cele mai mari figurine de ciocolată în formă de Moș Crăciun.

Ville și Nora se aflau în grajd ca să vadă renii.
 – Eu nu cred că lucrurile sunt chiar cum ar trebui, spuse Ville. Aparatele o iau razna, zahărul se transformă în piper... și numai Moș Crăciun o pățește de fiecare dată.
 – Chiar așa. Cum s-a întâmplat cu mașinuța aceea în atelierul lui Viktor sau cu cascada de ciocolată, chicoti Nora. Iar de fiecare dată, continuă ea seriosă, înainte de a se întâmpla ceva straniu, se aude...
 Ville și Nora rămăseră înmărmuriți.
 BUM-BA-DUM! BA-DUM-BUM-BUM!
 – ... ASTA! strigară într-un glas. Repede, afară!

– HAPCIU! făcu Moș Crăciun mai târziu, în timp ce făcea baie după dușul cu ciocolată. Este extraordinar de ciudat. De ce oare se întâmplă toate astea tocmai acum?

– „Arctium tomentosum... brusturele... crește la câmpie... partea inferioară a frunzelor...”, citea Fiina cu voce tare. Siropul de brusture ar putea să-ți prindă bine la răceală, să știi.

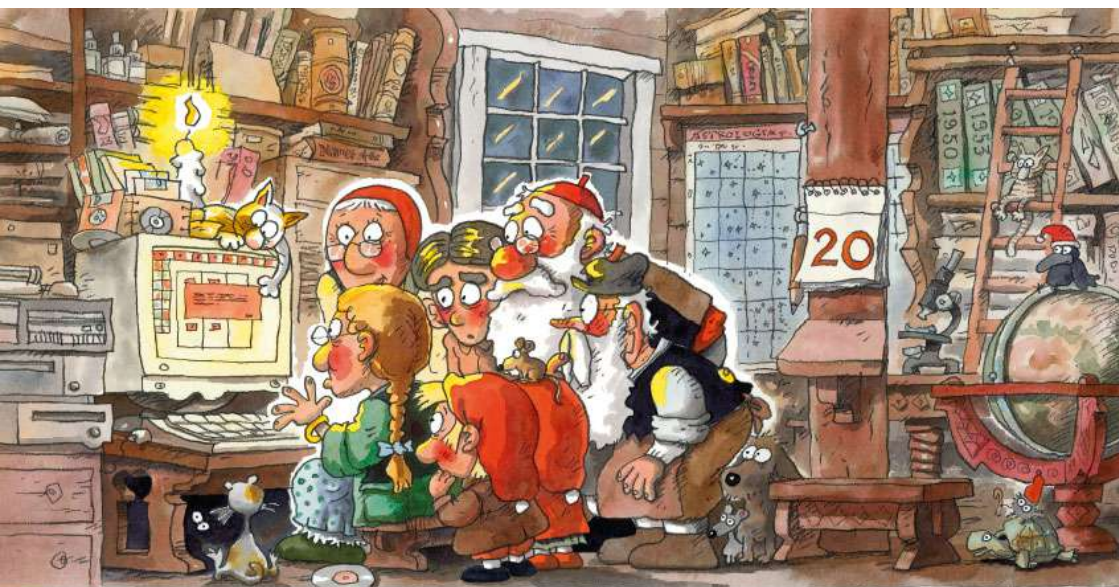
– Dar vechiul leac al bunicii tale, zeamă de mirt întărită cu... hm... puțințel rom? își dădu Moșul cu părerea.

– Ori una, ori alta, important este să-ți vindecăm guturaiul acesta cât de curând. După aceea, trebuie să aflăm de ce toate necazurile acestea par să se țină scai de tine.

– Nu cred că le putem numi necazuri, răsă Moșul. Sunt doar niște mici peripeții.

– Pe papucii mei de pluș! Doar niște mici peripeții, ai? bombăni în șoaptă cineva din dulapul de rufe.

— Puștiulică este deja în vârstă. Ce facem acum cu darurile lui?

BUM BUM! BUM BUM!

Sunetul tobei misterioase se auzea acum mai puternic ca oricând.

— Vine de pe acoperiș, șopti Nora.

Chiar atunci, calculatorul începu să trâncăne și să huruie. Pe monitor apăru un omuleț furios care sărea în sus și în jos scoțând limba și chicotind.

— UN VIRUS! se văită Bertha.

Se auzi o pocnitură puternică și, deodată, totul se sfârși. Gălăgia încetă și calculatorul se stinse.

— Scurtcircuit, șopti Juho.

— Uitați-vă la brad! strigă Ville și toți se repeziră la fereastră.

Beculețele din brad se spărgeau pocnind unul după altul, iar în cele din urmă se stinse și frumoasa stea din vârf. Tot satul se cufundă în întuneric.

În curând, toți se uitau pe monitorul Berthei Megabit, spiridușa informatician.

— Pablo, Petrică, Philip, Pierre, Pietro, Piotr, Poncho... citiră într-un glas. PUȘTILICĂ! Uite-!

— Dar ce vrea să însemne asta? se miră Bertha. Calculatorul meu susține că, în toată lumea, nu există decât O SINGURĂ persoană pe nume Puștiulică și că aceasta este un adult de cincizeci și cinci de ani!

Spiriduși se priviră unii pe alții.

— Un Puștiulică de cincizeci și cinci de ani?

Nu pricep... se miră și Moșul.

— Mai este pe aici pe undeva scrisoarea lui Puștiulică? întrebă deodată Nora.

Moș Crăciun scoase scrisoarea din buzunarul de la vestă.

— Așa cum bănuiam, spuse Nora. Uitați-vă la ștampilă. A fost trimisă acum cincizeci de ani.

— Nu-i de mirare că hârtia arăta atât de veche, constată Fiina.

— Lăsați-mă să ghicesc, se gândi Moșul amuzat.

Cu mult timp în urmă, scrisoarea s-a pierdut prin poștă, căzută, poate, după vreun dulap, și a rămas acolo în toți acești ani. Probabil că anul acesta, cei de la Oficiul poștal au făcut o curățenie generală și au găsit și scrisoarea.

— Oare cum s-a simțit Puștiulică? Sigur a crezut că Moș Crăciun a uitat de el, spuse Tara.

Spiriduși se opriră în ușă. Șamanul era întins pe dușumea, iar scrisorile cu dorințele copiilor erau împrăștiate prin toată încăperea. Una dintre ele nimerise drept pe nasul șamanului.

— Ce? Nu-mi cred ochilor! Asta este chiar scrisoarea mea!

— Trebuie să se fi lovit zdravăn la cap, îi șopti Ville lui Moș Crăciun. Crede că scrisoarea lui Puștiulică e a lui.

— Nu este a ta, ci a micuțului Puștiulică, îi explică Moș Crăciun.

— Da, da, da! Adică a mea, insistă unchișul. Eu sunt micuțul Puștiulică. Adică am fost. Aveam cinci ani și eram nemaipomenit de cuminte când i-am trimis lui Moș Crăciun scrisoarea mea cu dorințe. Și totuși, nu am primit niciun răspuns. Am așteptat ani la rând, dar degeaba. Niciun răspuns. M-am gândit că Moșul trebuie să fie ocupat și am zis să am răbdare. Totuși, pe copiii din vecini nu-i uitase. Am așteptat cincizeci de ani. Însă până la urmă mi-am ieșit din pepeni și m-am hotărât să-i cer socoteală lui Moș Crăciun.

— Dar ți-am primit scrisoarea abia acum câteva zile! exclamă spiriduși.

Și, printre strănuturi și cu nasul înfundat, Moș Crăciun îi povesti șamanului cum găsiseră scrisoarea pe fundul sacului, cum observaseră hârtia îngălbenită de timp și cum își dăduseră seama că scrisoarea se pierduse la poșta cu mult timp în urmă.

Șamanul asculta uluit.

— Și când am încercat să ghicim ce ți-ai dorit, nu am reușit să cădem de acord. Așa că fiecare meșter spiriduș a trebuit să-ți pregătească câte un dar. Uite-le acolo, pe masă, îi explică Nora și Ville într-un glas.

— Pentru mine? întrebă șamanul rușinat. Toate aceste daruri sunt pentru mine? Și nici măcar nu mi-am dorit vreun cadou.

— Atunci, ce reprezintă desenul tău? întrebă Moș Crăciun.

— Pe mine, micuțul Puștiulică, în costum de spiriduș. Îmi doream tare mult să fiu unul dintre ajutoarele lui Moș Crăciun. Mama a fost de părere că este un desen foarte reușit.

